

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžh/2/2016
Identifikačné číslo spisu: 6015201552
Dátum vydania rozhodnutia: 23.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6015201552.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: TALCO SLOVAKIA, s. r. o., Podháj 57, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 36 009 849, zast. konateľom spoločnosti Leom Benkovským, zast. JUDr. Ing. Lindou Kovandovou, LL. M., advokátka zapísaná v zozname SAK pod č. 6531, so sídlom Ul. Janka Kráľa 1, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 307 121, proti žalovanému: predseda Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, Švermova 43, 974 04 Banská Bystrica o preskúmanie rozhodnutia predsedu Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky č. PP 103-94/P 278312 II/99-2015 zo dňa 02.10.2015 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/191/2015-41 zo dňa 16. marca 2016 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/191/2015-41 zo dňa 16. marca 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia predsedu Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ktorým bol zamietnutý rozklad a potvrdené prvostupňové rozhodnutie) ako aj zrušenia prvostupňového rozhodnutia Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, ktorým bola zamietnutá žiadosť o zápis licenčnej zmluvy k patentu č. XXXXXX medzi poskytovateľom TALCO SLOVAKIA s. r. o., Podháj 57, 974 05 Banská Bystrica, Slovenská republika a nadobúdateľom licencie Ing. D. A., ECCO-FATTO, Kalinčiakova 18, 974 05 Banská Bystrica, Slovenská republika do patentového registra s odôvodnením, že licenčná zmluva k patentu č. XXXXXX medzi poskytovateľom TALCO SLOVAKIA s. r. o. a nadobúdateľom licencie Ing. D. A., ECCO-FATTO je absolútne neplatný právny úkon podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka, úrad preto nemôže túto licenčnú zmluvu zapísať do registra. Z licenčnej zmluvy nijako nevyplýva, že ustanovenie licenčnej zmluvy, v ktorom je percentuálne vymedzený rozsah užívateľských práv v podstate predstavuje percentuálne vyjadrenie jeho (zrejme nadobúdateľa) podielu na výnosoch.

Krajský súd tak rozhodol, keď po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia a postupu správnych orgánov podľa druhej hlavy piatej časti OSP a po preskúmaní veci a postupu žalobcu podľa § 250j ods. 1 OSP dospel k záveru, že zo strany žalovaného nedošlo k takému porušeniu zákona, ktoré by malo za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia. Prítom sa krajský súd stotožnil so závermi, ktoré vyslovil vo svojom rozsudku č. k. 23S/91/2008-76 zo dňa 02.12.2009, z ktorých vyplýva, že plnenie poskytnuté licenčnou zmluvou, právo používať patent v rozsahu 7 % je plnením nemožným, pretože patentové riešenie nemožno kvantitatívne deliť, možno ho využívať iba ako celok. Licenčná zmluva je právnym úkonom absolútne neplatným v zmysle § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, na ktorú musí správny orgán ako aj súd prihliadať z úradnej povinnosti, správny orgán správne rozhodol, keď zamietol žiadosť o zápis licenčnej zmluvy k patentu č. XXXXXX. do patentového registra Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky z dôvodu, že ide o absolútne neplatný právny úkon. Uvedený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/9/2010 zo dňa 08.10.2010. Krajský súd nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že v danom prípade percentuálne vyjadrenie predstavuje len podiel na budúcich výnosoch z využívania vynálezu, ktorý je predmetom patentu, pretože odplata za užívanie práv k patentu SR v rozsahu 7 % na území SR v období 2002 až 2016 bola dohodnutá zmluvnými stranami, poskytovateľom a nadobúdateľom, vo výške 7 mil. SKK (bez DPH) v zmysle čl. 5 licenčnej zmluvy. Čl. IV a V sú podstatnými náležitosťami zmluvy, ktoré nemožno meniť výkladom tak, ako to uvádza žalobca vo svojich podaniach. Zo správneho spisu mal krajský súd preukázané, že k zániku patentu č. XXXXXX došlo ku dňu 28.01.2013 z dôvodu nezaplatenia udržiavacieho poplatku. Licenčná zmluva je viazaná k patentu SR č. XXXXXX., v dôsledku zániku patentu nevzhladol krajský súd dôvod na to, aby bola licenčná zmluva zapísaná do registra na Úrade priemyselného vlastníctva.

Ďalej krajský súd v súvislosti so zákonnou úpravou ustanovenia § 250 ods. 2 prvá veta OSP, podľa ktorého „žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach“ v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal aj na to, že žalobca v žalobe neuviedol, v čom bol dotknutý na svojich právach tým, že došlo k zamietnutiu žiadosti o zápis licenčnej zmluvy k patentu č. XXXXXX, pričom súd nie je povinný za žalobcu hľadať dôvody, ktoré by spočívali v ukrátení žalobcu na jeho právach.

Pokiaľ žalobca poukazoval v žalobe na rozhodnutie Ústavného súdu ÚS SR sp. zn. I.ÚS 241/07-44 ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 4Sžf 25/2011, tieto rozhodnutia podľa názoru krajského súdu nesúvisia s predmetnou vecou, preto sa k nim krajský súd ani nevyjadril. Krajský súd ďalej uviedol, že je síce pravdou, že od podania žiadosti o zápis licencie, ktorá bola doručená úradu dňa 10.02.2006 až do rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, t. j. do dňa 27.03.2015 uplynula dlhá doba, v tomto síce došlo k porušeniu povinnosti zo strany správnych orgánov, ale v konečnom dôsledku to nemá za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. Na záver poznamenal, že v súvislosti s patentom „spôsob úpravy mastenca“ a „spôsob prípravy mastencového produktu s vysokým stupňom čistoty“ sa na krajskom súde viedli desiatky sporov, napríklad pokiaľ ide o predaj patentu po častiach, nadmerného odpočtu DPH, využívaní patentu na základe licenčnej zmluvy, prevod práv na riešenie vynálezu, prevod autorských práv, tieto spory sa bližšie rozvádzajú v dôvodoch rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/21/2015-79 zo dňa 08.09.2015, čo v konečnom dôsledku mohlo vytvoriť neštandardnú štruktúru spolumajiteľov patentu a mohlo spôsobiť, že konanie o žiadosti o zápis licenčnej zmluvy trvalo od 10.02.2006 až do roku 2014. Krajský súd nepríznač žalobcovi s poukazom na § 250k ods. 1 OSP náhradu trov konania, keďže bol v súdnom preskúmaní konaní neúspešný.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ OSP. Navrhol ho zmeniť, rozhodnutie žalovaného č. PP 103-94/P 278312 II/99-2015 zo dňa 02.10.2015 zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie, alternatívne ho navrhol zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie podľa § 221 v spojitosti s § 250ja OSP. Mal za to, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne vec posúdil po právnej stránke, konanie má aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a došlo v konaní k vade podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP. V podstate boli opakované argumenty z priebehu administratívneho a súdneho preskúmanieho konania, už uvedené

žalobcom v podaniach z doterajšieho konania. Žalobca k jednotlivým záverom krajského súdu v odvolaní s poukazom na ust. § 20 ods. 3 zákona č. 435/2001 Z. z. o patentoch, dodatkových ochranných osvedčeniach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (patentový zákon) namieta, že v danom prípade existovala (iná) dohoda spoluvlastníkov patentu a nadobúdateľ podľa pôvodnej dohody nebol oprávnený vynález využívať, čo bolo dôvodom pre uzatvorenie dotknutej licenčnej zmluvy. Zotrval na námietkach, uvedených v rozklade a (dotknutú, predmetnú) licenčnú zmluvu považuje za platnú, preto ak krajský súd dospel k opačnému záveru, jeho názor považuje za nesprávny a vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci ako aj nedostatočne zisteného skutkového stavu. V súvislosti s článkami III a IV licenčnej zmluvy žalobca uviedol, že percentuálnym vyjadrením zmluvné strany nemali na mysli, že poskytovateľ či nadobúdateľ môže využívať len niektoré kroky technologického postupu tvoriaceho vynález, ale išlo o vyjadrenie percentuálneho podielu na budúcich výnosoch z využívania vynálezu, ktorý je predmetom patentu.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 219 OSP a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Zotrval na dôvodoch svojho rozhodnutia, v ktorom sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového orgánu, že predložená licenčná zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom a nespôsobilá na zápis do registra a poukázal tiež na skutočnosť, že z predložených zmlúv o prevodoch predmetného patentu nachádzajúcich sa v spise PP 103-94 vyplýva, že k 31. marcu 2005, teda ku dňu podpisu predmetnej licenčnej zmluvy bol nadobúdateľ - Ing. D. A. - ECCO FATTO spolumajiteľom dotknutého patentu a preto aj z tohto dôvodu by bola zmluva nespôsobilá na zápis do registra. Ďalej žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napriek tomu, že žalobca v úvodnej časti odvolania uviedol niekoľko zákonných dôvodov uvedených v § 205 OSP, v ďalších častiach odvolania sa žalobca prevažne vracia k argumentácii, ktorá bola obsahom žaloby, ale pre úspešnosť podaného odvolania je potrebné uviesť argumenty proti dôvodom napadnutého rozsudku krajského súdu. Preto sa žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu sústredil najmä (avšak nie len) na časti odvolania, spochybňujúce závery krajského súdu. Žalovaný tiež uviedol, že z podaného odvolania je zrejmé, že žalobca naďalej uvádza žalobné argumenty, ktoré spochybňujú nie rozsudok krajského súdu, ale dôvody, uvedené v rozhodnutí žalovaného, ktoré však krajský súd nepovažoval za rozhodné. Opätovne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/9/2010 zo dňa 08.10.2010, týkajúci sa obdobnej veci a poznamenal, že licenčná zmluva, uvedená v citovanom rozsudku sa týka toho istého patentu (č. XXXXXX), pričom jediným rozdielom je percentuálne vyjadrenie (7 % - 10 %). Z citovaného rozsudku teda vyplýva, že plnenie vymedzené spôsobom, ako to urobil žalobca v spornej licenčnej zmluve, je nemožným plnením a súdy Slovenskej republiky už k tejto otázke zaujali právny názor. Rovnako z tohto rozsudku vyplýva pre štátny orgán povinnosť prihliadať na absolútnu neplatnosť právnych úkonov. Žalovaný sa stotožnil s názorom krajského súdu ohľadne absolútnej neplatnosti spornej licenčnej zmluvy a aj s názorom krajského súdu, že podstatné náležitosti zmluvy nemožno meniť výkladom. K dĺžke konania o zápise licenčnej zmluvy do registra žalovaný uviedol, že doba, ktorá uplynula od podania žiadosti o zápis licenčnej zmluvy, nemala žiaden vplyv na samotné rozhodnutie o spôsobilosti predloženej zmluvy na zápis do registra, resp. na záver o jej absolútnej neplatnosti. V závere vyjadrenia považoval žalovaný za dôležité uviesť, že zápis spornej zmluvy do registra by už v súčasnosti a ani v čase vydania napadnutých rozhodnutí nemal iný, ako len registračný účel, keďže samotný patent je už tri roky zaniknutý (zápis by nemal účinky voči tretím osobám).

Dňom 1.6.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP), ktorý upravuje v § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov (§ 492 ods. 2 SSP). V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s

§ 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

Krajský súd správne ustálil, že licenčná zmluva je právnym úkonom absolútne neplatným v zmysle § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka a že pri absolútnej neplatnosti právneho úkonu, na ktorú musí správny orgán ako aj súd prihliadať z úradnej povinnosti, správny orgán správne rozhodol, keď zamietol žiadosť o zápis licenčnej zmluvy k patentu č. 278312 do patentového registra Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky z dôvodu, že ide o absolútne neplatný právny úkon.

Najvyšší súd sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že plnenie poskytnuté licenčnou zmluvou, právo používať patent v rozsahu 7 %, je plnením nemožným, pretože patentové riešenie nemožno kvantitatívne deliť, možno ho využívať iba ako celok. Preto možno len zopakovať, že licenčná zmluva je právnym úkonom absolútne neplatným v zmysle § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka a keďže ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, na ktorú musí správny orgán ako aj súd prihliadať z úradnej povinnosti, správny orgán správne rozhodol, keď zamietol žiadosť o zápis licenčnej zmluvy k patentu č. XXXXXX do patentového registra Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky z dôvodu, že ide o absolútne neplatný právny úkon. Ako správny posúdil najvyšší súd aj ten názor krajského súdu, keď nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že v danom prípade percentuálne vyjadrenie predstavuje len podiel na budúcich výnosoch z využívania vynálezu, ktorý je predmetom patentu, pretože odplata za užívanie práv k patentu SR v rozsahu 7 % na území SR v období 2002 až 2016 bola dohodnutá zmluvnými stranami, poskytovateľom a nadobúdateľom, vo výške 7 mil. SKK (bez DPH) v zmysle čl. 5 licenčnej zmluvy, lebo články IV a V sú podstatnými náležitosťami zmluvy, ktoré nemožno meniť výkladom tak, ako to uvádza žalobca vo svojich podaniach. K tomu je tiež potrebné doložiť (zopakovať), že k zániku patentu č. XXXXXX došlo ku dňu 28.01.2013 z dôvodu nezaplatenia udržiavacieho poplatku a keďže licenčná zmluva je viazaná k patentu SR č. XXXXXX, v dôsledku zániku patentu správne nezhliadol krajský súd dôvod na to, aby bola licenčná zmluva zapísaná do registra na Úrade priemyselného vlastníctva.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovelo a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 v spojení s § 250ja ods. 3 druhá veta OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojení § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný a žalovanému v tomto konaní náhrada trov neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.